

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **A. V.**, zastoupen Mgr. Jiřím Slovákem, advokátem se sídlem Štěpánská 640/45, Praha 1, proti žalované **Vězeňská služba ČR, Věznice Kuřim**, se sídlem Blanenská 1191, Kuřim, v řízení o žalobě proti rozhodnutí 1. zástupce ředitelky Věznice Kuřim ze dne 19. 6. 2012, kterým byla zamítnuta stížnost žalobce proti rozhodnutí ze dne 11. 6. 2012 o uložení kázeňského trestu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí 1. zástupce ředitelky Věznice Kuřim ze dne 19. 6. 2012, kterým byla zamítnuta stížnost žalobce proti rozhodnutí ze dne 11. 6. 2012 o uložení kázeňského trestu **se z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 5 808 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta Mgr. Jiřího Slováčka.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu napadeného rozhodnutí

[1] Žalobce se včas podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně dne 30. 7. 2012, domáhal vydání rozsudku, kterým by soud zrušil rozhodnutí 1. zástupce ředitelky Věznice Kuřim ze dne 19. 6. 2012 o zamítnutí stížnosti žalobce podané proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, které žalovaný vydal dne 11. 6. 2012. Zároveň se domáhal zrušení i uvedeného rozhodnutí o uložení kázeňského trestu.

[2] Rozhodnutím o uložení kázeňského trestu odsouzenému ze dne 11. 6. 2012, (bez uvedení sp. zn. nebo č.j.), byl žalobci podle ust. § 46 odst. 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb. uložen kázeňský trest, a to celodenní umístění do uzavřeného oddělení na dobu 20 dnů. Z popisu skutku plyne, že dne 26. 4. 2012 ve 20.30 hod. byl při kontrole 8. oddělení na ložnici č. 4 nalezen mobilní telefon, který se žalobce při příchodu inspektora dozorčí služby snažil ukrýt pod svoji skříňku, čímž došlo k porušení ust. § 28 odst. 2 písm. j) zákona č. 169/1999 Sb. o výkonu trestu odnětí svobody ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon o výkonu trestu odnětí svobody), kdy nepředal do úschovy věznice věci, jejichž způsob užívání je zakázán a je v rozporu s účelem výkonu trestu odnětí svobody. Odůvodnění rozhodnutí obsahuje odkaz na zprávu pro oddělení výkonu trestu k č.j. VS1/19/2012-33/PP/12 k nálezu mobilního telefonu ze dne 8. 4. 2012. Rovněž je zde uvedeno, že se žalobce odmítl k věci vyjádřit, protože nerozumí tomu, co telefon dělal pod společnou skříňkou M. a V. Vyjádření odmítl podepsat, protože s věcí nemá nic společného. Dále je zde uvedeno, že i přes nesouhlas žalobce bylo vycházeno z výpovědi příslušníka dozorčí služby, který při příchodu viděl, jak odsouzený manipuluje s inkriminovaným telefonem. Jako doplňující důkazní prostředek bylo využito, že na mobilní telefon přišla zpráva s oslovením „...ahoj A., jak se máte?“. Oslovení je jménem odsouzeného V., tedy žalobce. Následně je konstatováno, že v souvislosti s výše uvedenými důkazy bylo rozhodnuto o uložení kázeňského trestu v pravomoci vedoucího oddělení výkonu trestu s přihlédnutím k pedagogickým zásadám.

[3] Z rozhodnutí dále plyne, že dne 13. 6. 2012 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí stížnost, na rozhodnutí je stručně uvedeno jako podstatný důvod stížnosti toto: „S danou věcí nemám nic společného, žádám o prošetření celé události Policií ČR. Žádám o přezkoumání příslušným soudem.“ Stížnost chci řešit s ŘV. Stížnost byla zamítnuta s tím, že spáchání kázeňského přestupku odsouzeným V. a jeho zavinění je z předložených materiálů dostatečně prokázáno a kázeňský trest odpovídá závažnosti spáchaného přestupku. S právní kvalifikací se osoba, která ve věci rozhodovala (1. zástupce ředitelky věznice plk. N.) ztotožnila. Datum rozhodnutí o stížnosti uvedeno není, je však uvedeno, že žalobce se s ní seznámil dne 19. 6. 2012.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Žalobce namítl, že odůvodnění rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je zmatené, hovoří se o tom, že hlavním důkazním prostředkem byla zpráva k nálezu mobilního telefonu ze dne 8. 4. 2012. Žalobce vyslovil přesvědčení, že při ukládání kázeňského trestu je nutno přihlížet i k jiným zásadám, než pedagogickým, jak je v rozhodnutí uvedeno. Z § 47 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a dále z vyhl.č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, (dále jen řád výkonu trestu odnětí svobody), se hovoří o tom, že kázeňský přestupek musí být náležitě objasněn, přičemž důkazním prostředkem je vše, co může přispět k objasnění. Kázeňský trest lze uložit, je-li vina odsouzeného prokázána, přitom je nutno přihlížet i k dosavadnímu chování odsouzeného.

[5] Šetření provedené ve věci nevykazuje znaky požadované zákonem a prováděcími předpisy. Od spáchání přestupku uplynula lhůta 2 měsíce, než došlo k rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. To nemusí být významné, ale je nutno vzít v úvahu, co se dělo v mezidobí. Žalobce stejně jako jeho obhájce byli přítomni ve věznici dne 7. 6. 2012, kdy se věci zabývala ředitelka věznice a prohlásila, že přestupek nebyl žalobci prokázán a nebude za to potrestán. Poté, co paní ředitelka odjela z věznice, vše bylo jinak – rozhodnutí o uložení kázeňského trestu i rozhodnutí o stížnosti vydali pověřeni pracovníci věznice, nikoliv ředitelka.

[6] Za totožný přestupek byl navíc potrestán rovněž P. M., který se zcela doznal k tomu, že předmětný telefon našel a užíval on a posléze ho pohodil pod skříňku žalobce, kde byl také nalezen. P. M. byl potrestán stejným trestem jako žalobce a společně trest vykonali. Z rozhodnutí o uložení kázeňského trestu plyne, že se s touto skutečností orgány ukládající kázeňský trest nevypořádaly.

[7] Orgány prošetřující věc dle názoru žalobce nevyčerpaly všechny důkazní prostředky, které byly možné, nedošlo k zatelefonování na čísla uložena v telefonu, aby bylo zjištěno, zda někdo z volaných zná žalobce, nebyly snaty ani otisky prstů, ani pachové stopy. Žalobci není zřejmé, proč se více věří prap. D., který prováděl kontrolu a nikoliv odsouzeným. Není zřejmé, proč se v odůvodnění rozhodnutí vyskytují údaje o přestupku z 8. 4., proč není vzato v úvahu, že na sousedním pokoji se nachází další odsouzený A., kterému mohla být zpráva doručena na telefon určena. Žádnou z uvedených otázek se žalovaný nezabýval, i když mu to ukládá zákon. Žalobce za celou dobu výkonu trestu odnětí svobody nebyl kázeňsky potrestán, patří mezi vzorné odsouzené, byl 9x kázeňsky odměněn, je zařazen v 1.dif. skupině, pracuje a brzy má možnost požádat o podmíněné propuštění (za několik měsíců). Dle žalobce měla být celé věci věnována mnohem větší pozornost.

[8] Žalobce je přesvědčen, že spáchání předmětného přestupku nebylo žalobci prokázáno a řízení probíhalo v rozporu se zásadami uvedenými v § 47 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a zásadami uvedenými v § 58 a násl. řádu výkonu trestu. Samotné rozhodnutí o stížnosti je nepřezkoumatelné, postrádá základní náležitosti rozhodnutí správního orgánu – zejména odůvodnění, omezuje se pouze na konstatování tvrzení správního orgánu bez vysvětlení úvahy, jak k nim správní orgán dospěl a na základě jakých skutečností.

III. Otázka místní příslušnosti soudu

[9] Věc byla zdejším soudem původně vedena pod. zn. 29 A 34/2012. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaným v předmětné věci má být Vězeňská služba České republiky, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, jako orgán, který rozhodl v posledním stupni. Usnesením č. j. 29 A 34/2012-11 ze dne 8. srpna 2012 věc postoupil Městskému soudu v Praze, neboť podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění platném do 31. 12. 2011, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je v řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni.

[10] Městský soud v Praze vyslovil s tímto postupem nesouhlas, a to s odkazem na § 51 odst. 1 a § 52 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí a svobody. Z uvedených ustanovení vyplývá, že kázeňskou pravomocí je ze zákona nadán generální ředitel Vězeňské služby a ředitelé věznic, kteří mohou zmocnit jiné zaměstnance k výkonu kázeňské pravomoci. Správním orgánem rozhodujícím v posledním stupni v případě, že jde o vydání rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, je tedy ředitel věznice, který k výkonu uvedené pravomoci může zmocnit jiného zaměstnance. Ředitelé věznic jako vedoucí funkcionáři věznic, jež jsou organizační jednotkou Vězeňské služby, sice jednají jménem Vězeňské služby, vykonávají však kázeňskou pravomoc jako zákonem stanovení služební funkcionáři tohoto bezpečnostního sboru.

[11] Nejvyšší správní soud shledal výše uvedenou argumentaci Městského soudu v Praze důvodnou a usnesením č. j. Nad 92/2012-20 ze dne 14. listopadu 2012 rozhodl, že k řízení je místně příslušný Krajský soud v Brně. Uvedl: „Ředitelé věznic jakožto organizačních jednotek Vězeňské služby, potažmo jimi pověřené osoby, sice jednají jménem Vězeňské služby, nicméně vykonávají kázeňskou pravomoc jako zákonem stanovení služební funkcionáři tohoto bezpečnostního sboru. Tyto (fyzické) osoby vykonávající ve struktuře vojensky organizovaného sboru zákonem svěřenou rozhodovací pravomoc proto ve věcech kázeňských přestupků odsouzených vystupují v pozici správních orgánů. Pro určení místní příslušnosti soudu je v daném případě tedy rozhodné, že správním orgánem, který rozhodl v prvním stupni byl vedoucí výkonu trestu Kuřim, jež má sídlo v obvodu Krajského soudu v Brně.“

[12] Dále Nejvyšší správní soud uvedl: „Jde-li však o označení žalovaného, uplatní se princip stanovený v § 69 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je žalovaným v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V daném případě je žalovaným Vězeňská služba ČR, věznice Kuřim, se sídlem Blanenská 1191, Kuřim, jejímž jménem vydal napadené rozhodnutí v posledním stupni 1. zástupce ředitelky této věznice...“

[13] Vzhledem k uvedenému závěru Nejvyššího správního soudu krajský soud na straně žalované jednal s Vězeňskou službou ČR, věznice Kuřim, se sídlem Blanenská 1191, Kuřim s tím, že takto žalovaného označil správně v žalobě i žalobce. Po vrácení spisu zdejšímu soudu byla věc vedena pod sp. zn. 29A 1/2013.

IV. Vyjádření žalovaného

[14] Následně Krajský soud v Brně vyžádal stanovisko žalovaného. Žalovaný ve vyjádření ze dne 29. 4. 2013 zrekapituloval skutkový stav věci a konstatoval, že v kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznici v reálném čase. Proto na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné např. s rozhodnutím správního orgánu. Přesto však napadené rozhodnutí o uložení kázeňského trestu obsahuje dostatečnou specifikaci rozhodujícího orgánu i odsouzeného, výrokovou část, popis skutku, závěr o porušení konkrétní právní normy vymezené skutkem, poučení o opravném prostředku, datum a podpis. Zaměstnanci vězeňské služby při řešení kázeňského přestupku žalobce postupovali v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o výkonu trestu odnětí svobody a řádu výkonu trestu. Vše je zdokumentováno na k tomu určených formulářích, a ty jsou založeny v osobním spise odsouzeného. Nejedná se o klasické řízení podle správního řádu.

[15] Přes uvedené stanovisko žalovaný navrhl, aby soud použil ust. § 62 s.ř.s. – uspokojení navrhovatele. Má zájem provést nové kázeňské řízení o předmětném skutku, dokazování a vydat nové rozhodnutí, kterým by navrhovatele uspokojil. Žádá proto, aby mu byla stanovena lhůta k provedení celého kázeňského řízení s žalobcem a vydání rozhodnutí, které by následně předložil soudu. Žalovaná tedy navrhl, aby soud buď žalobu zamítl, nebo využil institutu uspokojení navrhovatele a stanovil žalované lhůtu k jeho provedení.

V. Další postup krajského soudu ve věci

[16] Vzhledem k výše uvedenému návrhu žalovaného soud usnesením č.j. 29 A 1/2013-55 ze dne 9. 5. 2013 vyzval žalovaného, aby ve lhůtě 3 měsíců ode dne doručení tohoto usnesení vydal nové rozhodnutí v předmětné věci a oznámil je žalobci a soudu. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 5. 2013.

[17] Přípisem ze dne 17. 9. 2013 doručeným soudu téhož dne žalovaný soud sdělil, že osoby oprávněné ukládat kázeňské tresty po opětovném prostudování podkladů sloužících pro uložení kázeňského trestu žalobci nové řízení ve věci nezažádali a trvají na svém původním rozhodnutí o uložení kázeňského trestu i vyřízení stížnosti žalobce.

VI. Posouzení věci krajským soudem

[18] Soud shledal, že žaloba **je důvodná**, a jsou dány podmínky pro rozhodnutí bez nařízení jednání podle §76 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem ke zjištěnému pochybení žalovaného bylo nadbytečné ve věci nařizovat jednání a vyslýchat navržené svědky. Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů. Při posuzování důvodnosti žaloby vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel z kopie správního spisu, kterou obdržel od žalovaného. Soud neměl žádné pochybnosti o kompletnosti a totožnosti této kopie.

[19] Jak je výše uvedeno, žalobce v předmětné věci vznesl více námitek. Soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí o stížnosti z důvodu absence základních náležitostí správního orgánu – zejména odůvodnění.

[20] Podle § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody na řízení podle tohoto zákona se nevztahuje správní řád. Z uvedeného vyplývá, že náležitosti odůvodnění rozhodnutí nelze posoudit dle § 68 správního řádu. Pravidla pro ukládání kázeňských trestů jsou upravena v § 47 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, pravidla o řízení o kázeňských trestech jsou upravena v § 56 a násl. řádu výkonu trestu odnětí svobody. V §58 odst. 5 je stanoveno, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu se vydává písemně a musí kromě výroku a odůvodnění obsahovat i poučení o oprávněném prostředku. V §60 odst. 3 je stanoveno, že rozhodnutí o stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu zaměstnanec Vězeňské služby na předepsaném tiskopisu písemně odůvodní. Je zřejmé, že uvedené právní předpisy neukládají povinnost odůvodnit rozhodnutí o uložení kázeňského trestu obdobným způsobem, jak je stanoveno v § 68 odst. 2 správního řádu. Nicméně stanoví povinnost rozhodnutí odůvodnit.

[21] Soud konstatuje, že podle ust. § 177 odst. 1 správního řádu „základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 se použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje.“

[22] Soud připomíná, že v § 2 odst. 4 správního řádu je zakotvena povinnost správního orgánu dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, odpovídalo okolnostem daného případu, a aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů

nevznikaly nedůvodné rozdíly. V § 3 je pak zakotvena povinnost zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[23] Je zřejmé, že aby bylo možno posoudit, zda správní orgán dostal v dané věci svým povinnostem, zakotveným v základních zásadách, je nezbytné, aby jeho rozhodnutí bylo dostatečným způsobem odůvodněno. Z odůvodnění musí jednoznačně vyplývat, jaké byly konkrétní okolnosti daného případu a jaké byly myšlenkové úvahy správního orgánu.

[24] Soud také připomíná, že podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina) kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.

[25] V uvedeném článku je zakotveno právo na spravedlivý proces. Aby toto právo mohlo být realizováno, je rovněž nezbytné, aby účastník řízení znal důvody a úvahy správního orgánu, které vedly k tomu, proč správní orgán rozhodl konkrétním způsobem. Jinak by totiž nebylo možno přezkoumat zákonnost takového rozhodnutí.

[26] Žalovaný ve vyjádření k žalobě použil zčásti argumentaci uvedenou v usnesení Ústavního soudu ze dne 21.10.2008, sp. zn. I.ÚS 1785/08, že „na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné např. s rozhodnutím správního orgánu nebo soudu. V kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase“.

[27] Soud si je vědom specifičnosti rozhodování o kázeňských trestech ve výkonu trestu odnětí svobody. Nelze však připustit, aby se ten, komu je trest ukládán, neseznámil s tím, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel, s úvahami, kterými byl při posuzování věci veden, s tím, jak byly vyhodnoceny jeho námitky uvedené ve stížnosti, pokud nebyly shledány důvodnými.

[28] Obsah napadeného rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházejícího je uveden v odst. [3] tohoto rozhodnutí. Soud připomíná, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není vůbec zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s námitkami vznesenými žalobcem ve stížnosti. Žalovaný se totiž námitkami žalobce v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nezabýval. Přitom ve stížnosti, která je součástí správního spisu, je vznesena celá řada námitek. Žalovaný pouze konstatoval, že spáchání kázeňského přestupku žalobcem je dostatečně prokázáno a uložený trest odpovídá jeho závažnosti.

[29] Soud uvádí, že žalobce ve stížnosti mimo jiné argumentoval i tím, že k mobilnímu telefonu se doznal odsouzený M., telefon byl nalezen pod jeho skříňkou, žalobce ho nikdy neviděl ani nepoužíval. Ani těmito, zcela podstatnými námitkami, se žalovaný v rozhodnutí o stížnosti nezabýval. Soud dodává, že v žalobě pak žalobce uvedl, že odsouzený M. byl za tento kázeňský přestupek rovněž potrestán.

[30] Nedostatek alespoň stručného odůvodnění rozhodnutí je procesní vadou a rozhodnutí činí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

[31] Soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 12. 2010, sp. zn. 57A 5/2010, o žalobě proti rozhodnutí o nezahlazení kázeňského trestu ve výkonu vazby. Podle tohoto rozsudku *„základním předpokladem přezkoumatelnosti rozhodnutí soudem je vždy jeho odůvodnění. Bez odůvodnění by soud nemohl vyloučit případnou svévoli rozhodujícího orgánu, porušení principu rovnosti, zákazu diskriminace apod., tedy kvalifikovaně posoudit, zda správní orgán v konkrétní věci respektoval základní postuláty vtělené do základních zásad činnosti správních orgánů...“*

[32] Krajský soud v Plzni zde aplikoval závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č.j. 6A 25/2002-42, publikované ve sb. NSS č. 906/2006, podle kterých *„Absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu.“*

[33] Vzhledem k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se soud nezabýval dalšími žalobními námitkami.

VII. Závěr a náklady řízení

[34] Soud posoudil žalobu jako důvodnou a napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušil bez jednání (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Současně podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku tedy, že napadené rozhodnutí je nutno odůvodnit do té míry, aby bylo přezkoumatelné, je žalovaný dle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán.

[35] Úspěšný žalobce má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci vznikly náklady v souvislosti se zastoupením advokátem.

[36] Přípisem ze dne 12. 11. 2013 soud vyzval advokáta žalobce, aby ve lhůtě 5 dnů vyčíslil náklady řízení. Přípis byl advokátovi doručen do datových schránek 12. 11. 2013. Do dne rozhodnutí soudu 5. 12. 2013 k vyčíslení nákladů nedošlo. Soud tedy přiznal náklady, které byly zřejmé ze soudního spisu.

[37] Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb. byl na právní služby poskytnuté do 31. 12. 2012 aplikován advokátní tarif ve znění účinném do tohoto data. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby učiněné do konce roku 2012, a to převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, a dva režijní paušály, ve výši 2 x 2 100 Kč a 2 x 300 Kč, [§ 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012], tedy celkem 4 800 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 008 Kč, odpovídající dani, kterou je zmíněná právnická osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném od 1. 1. 2013 (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 5 808 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu. Soud dále konstatuje, že nepřihlížel ke změně advokáta a náhradu za přípravu a převzetí zastoupení poskytl pouze jedenkrát. Dále soud připomíná, že od placení soudních poplatků byl žalobce osvobozen.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. prosince 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu